

Digital dokumentasjon

ilavenil jayapalan

veiledet

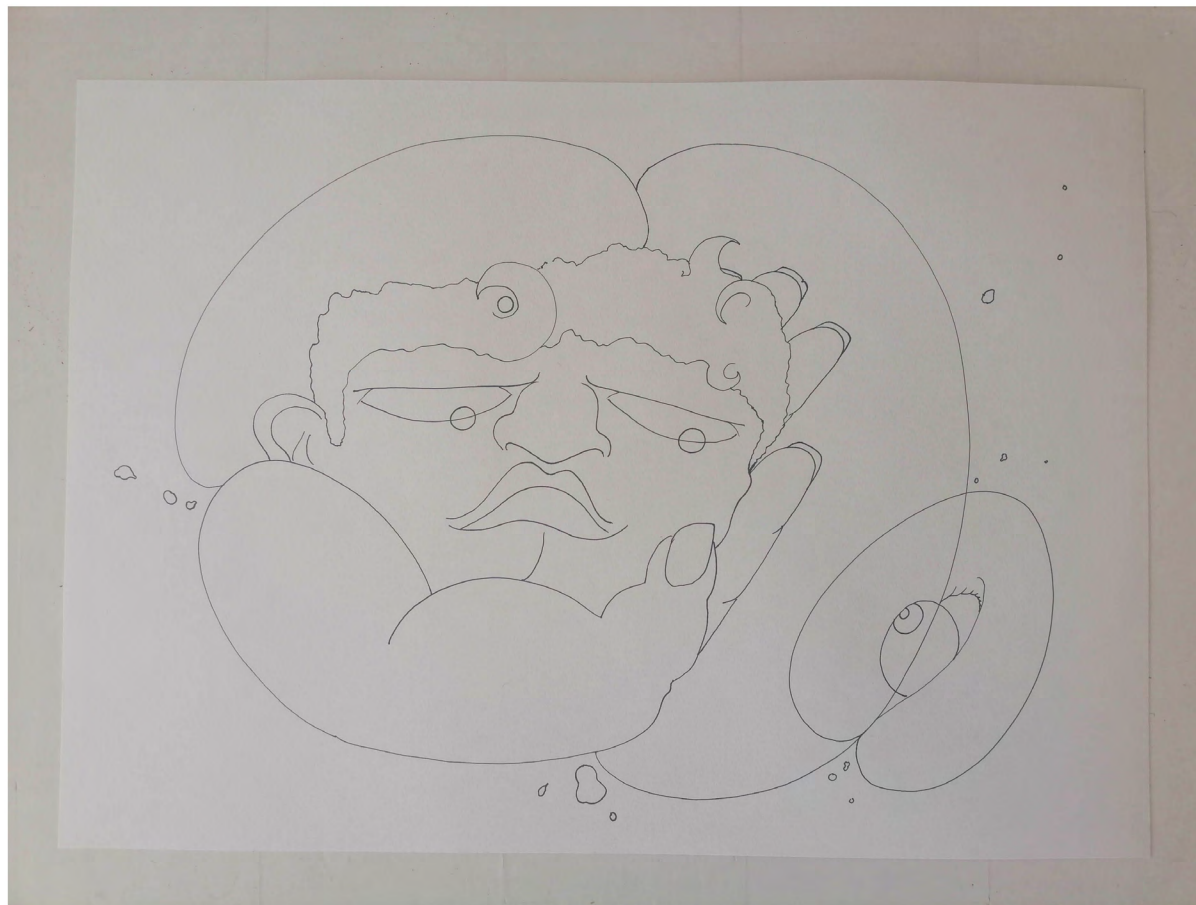
Martin Lundell

Min masteroppgave handler om å utforske automatisme som et personlig, psykologisk og historisk fenomen.

Jeg kommer til å presentere oppgaven i sin fullstendighet den 28.mai ved hjelp av en annen PDF.

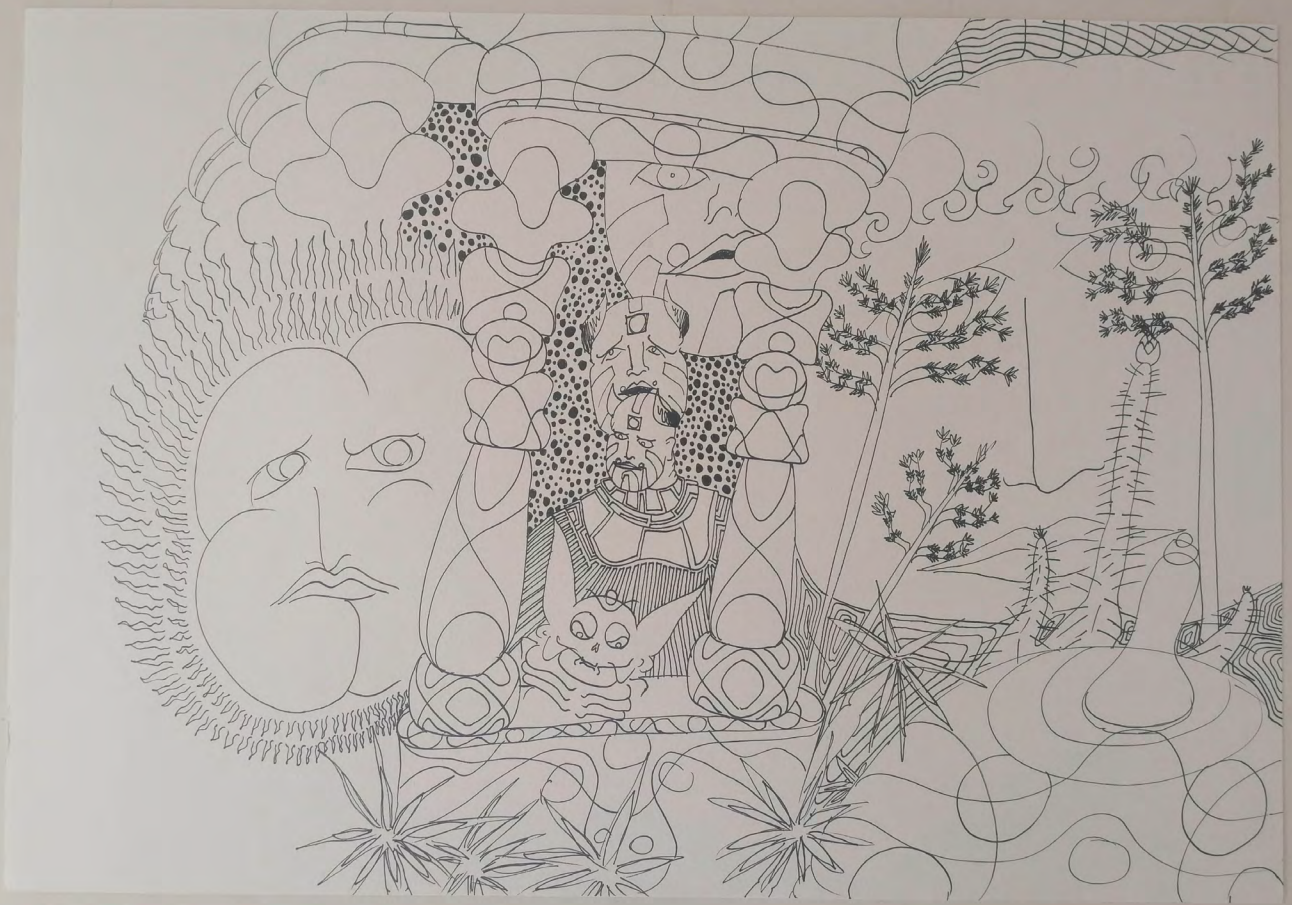
Her har vi blitt bedt om å presentere hva vi har gjort og hvordan vi egentlig tenkte å presentere vårt arbeid i en utstillings-sammenheng. I den forstand vil jeg utelukket presentere arbeid og tenkt utstillingsformat i dette dokumentet og på ingen måte forklare det faglige innholdet av masteroppgaven. Vennlist se Modes of Design / self Assessment dokumentet som ble levert inn tidligere for den informasjon.

Jeg begynte med å tegne på ark som var ca. 65x90 cm. Jeg tegnet nesten hver dag og jeg prøvde å bryte egne tegne mønstre og la underbevisstheten styre. unngåelig danner det seg mønstre.

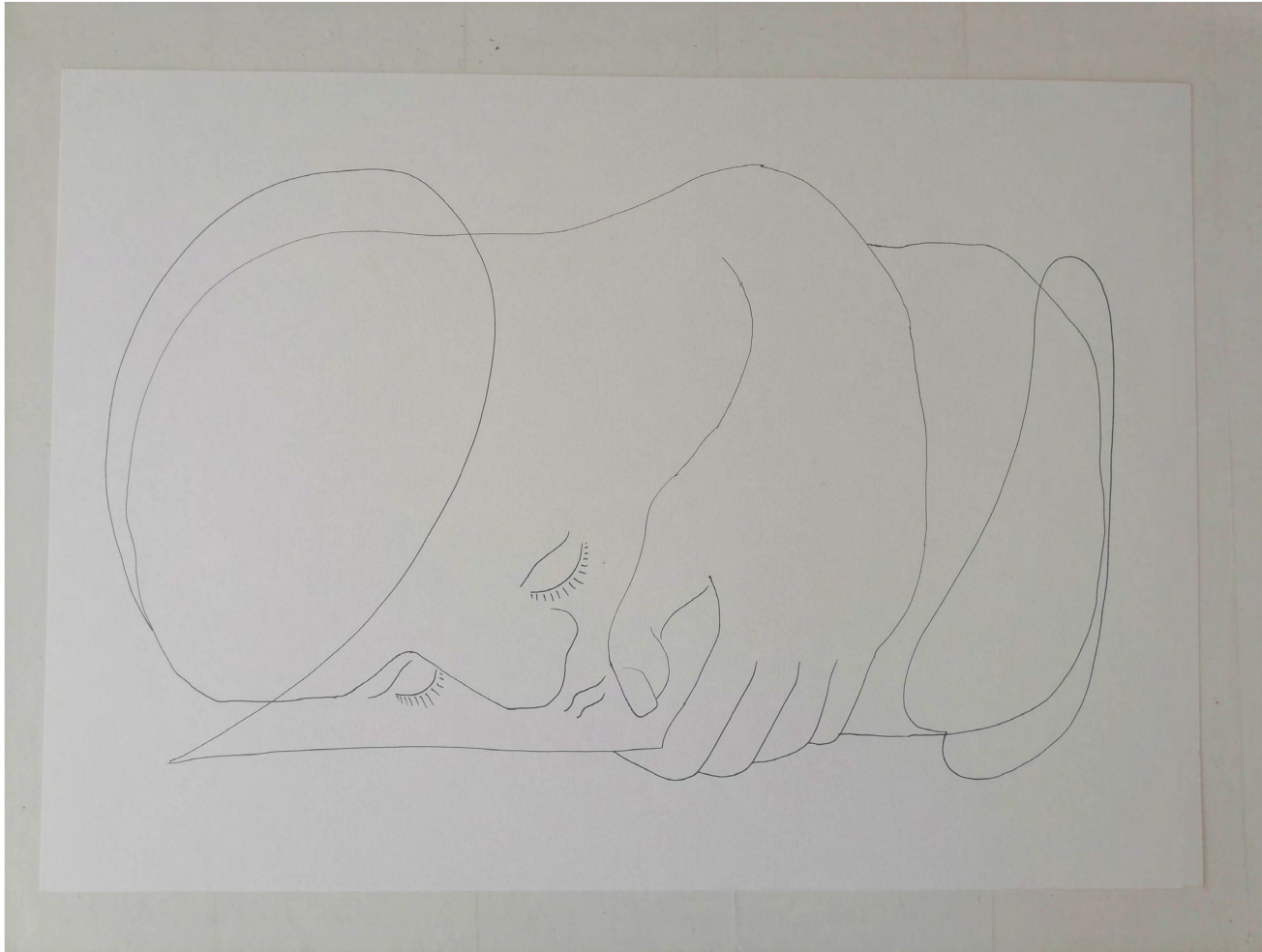

en periode hvor jeg tegnet mer hender

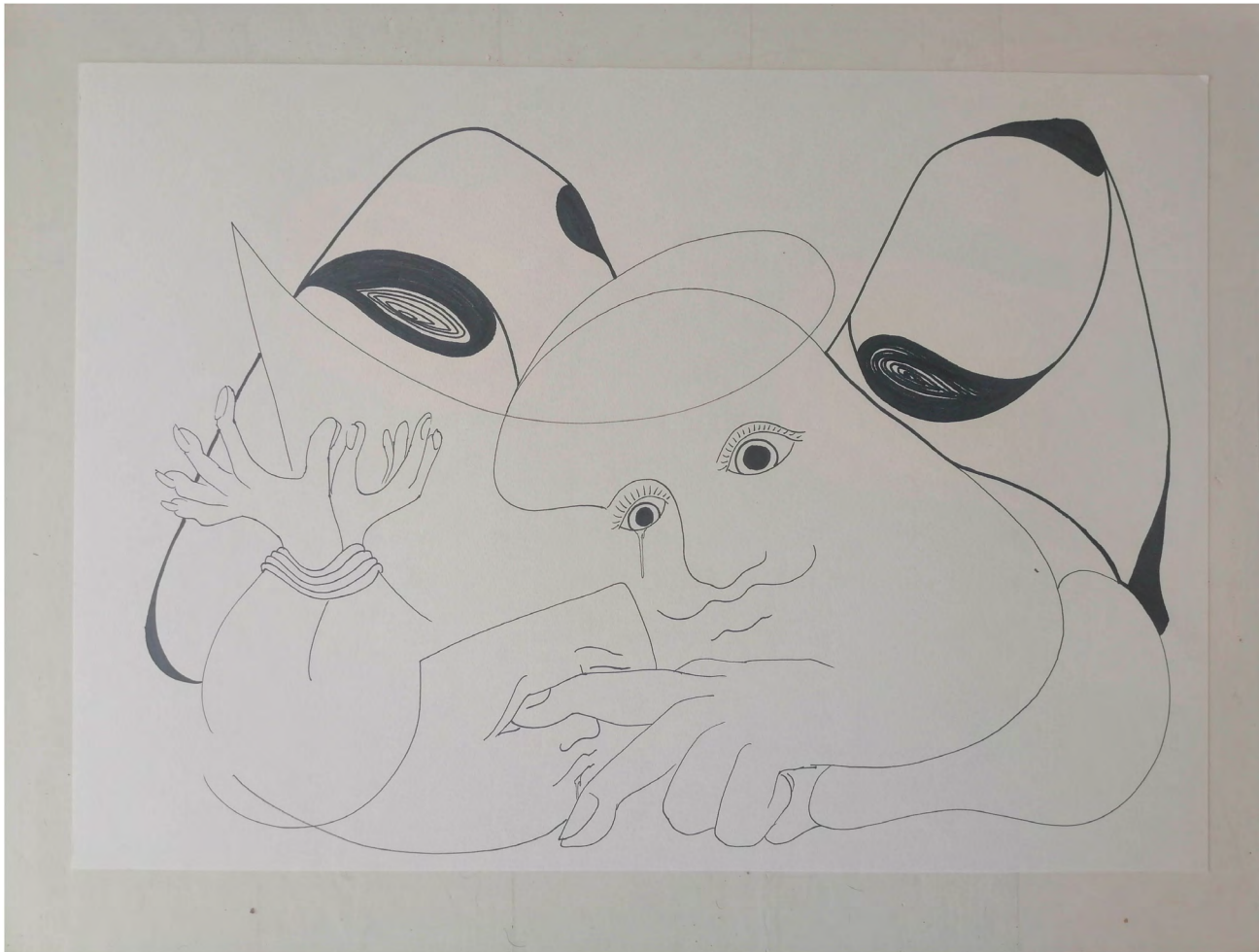

Veileder ba meg om å prøve å danne narrativ med karaktergalleriet som dukket opp

så jeg lagde den forrige karakter i ei annen tenkt situasjon. men dette førte meg vekk fra automasjons-aspektet som var så viktig for meg for prosjektet så jeg sluttet med det.

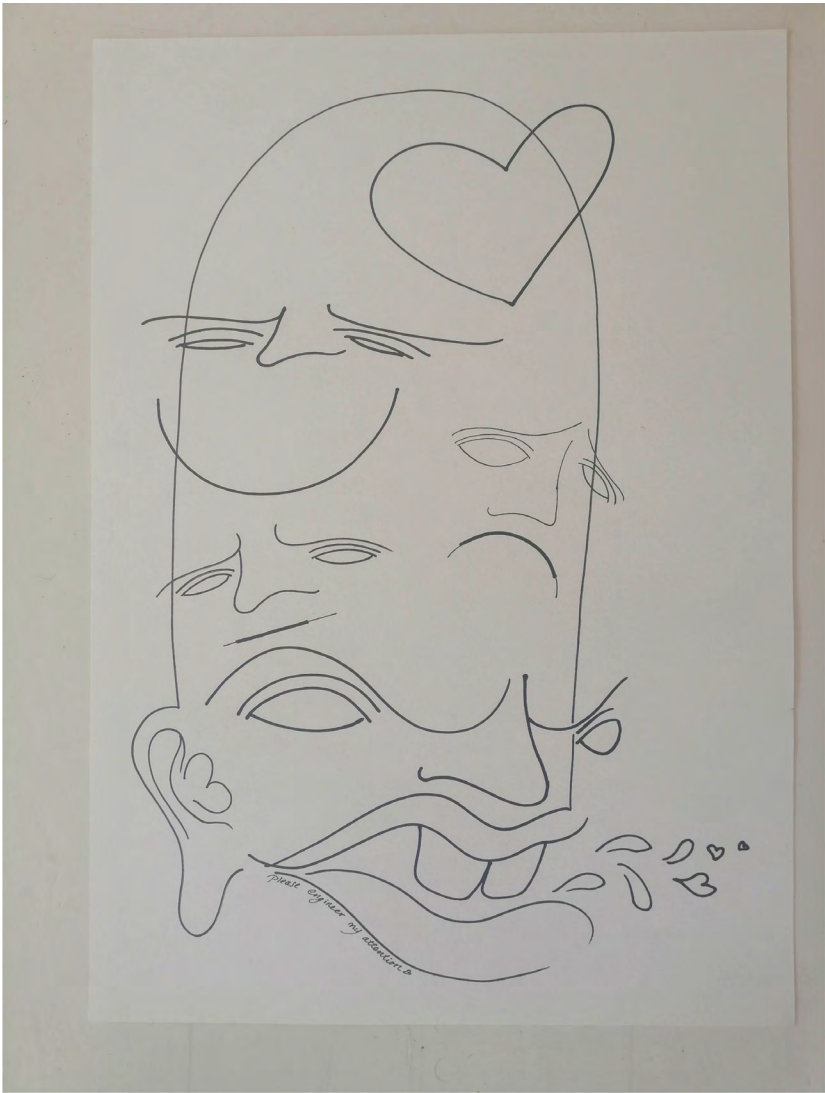

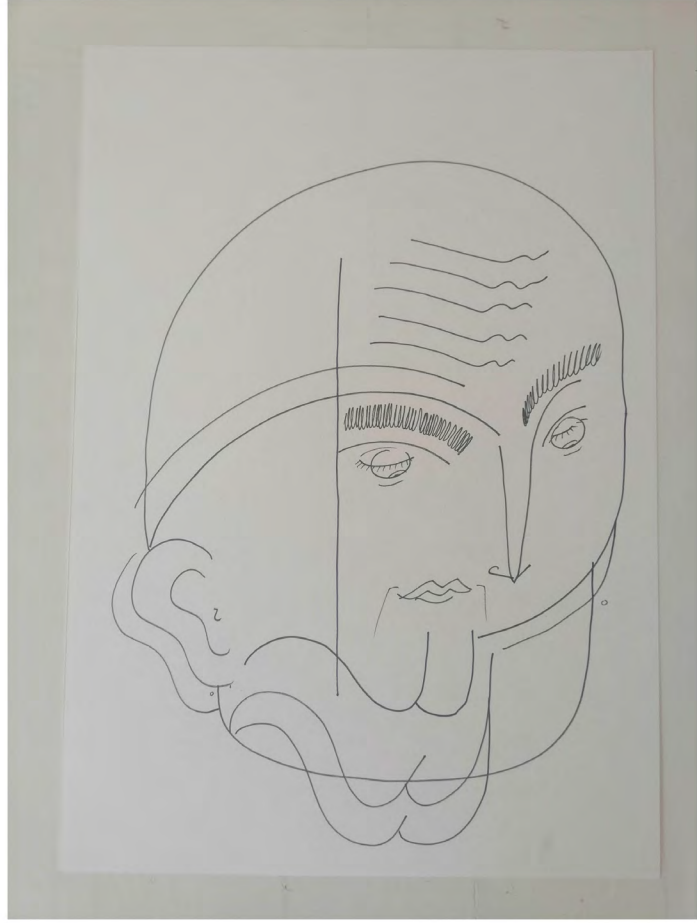

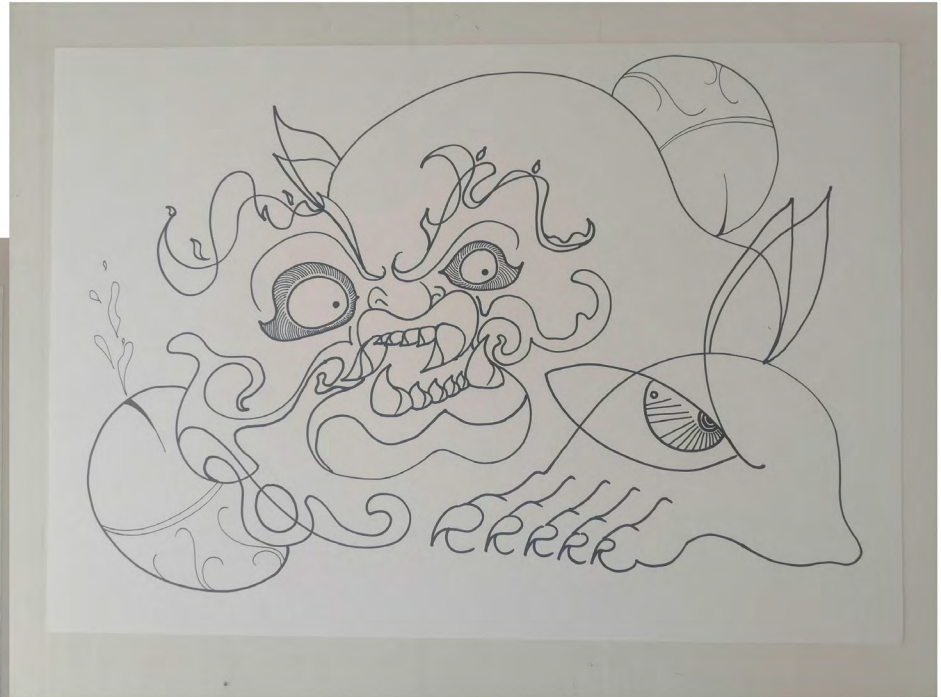
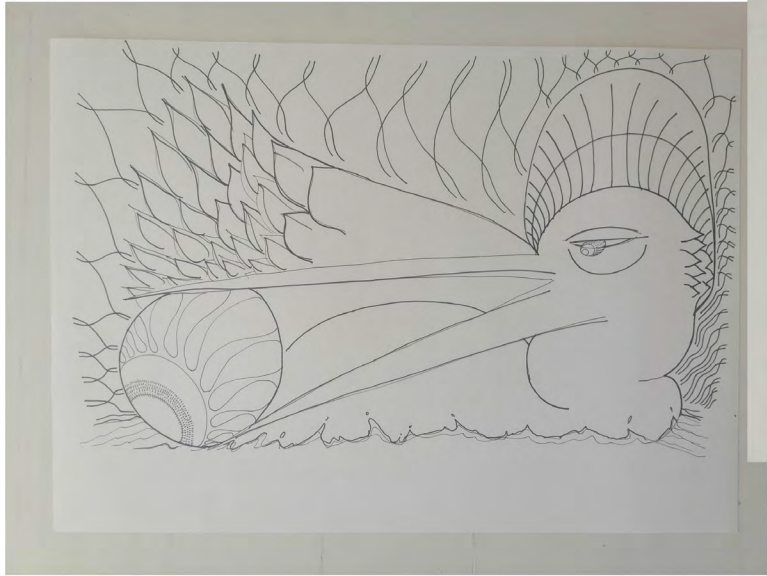
jeg ble bedt om å prøve ut flater og farger.

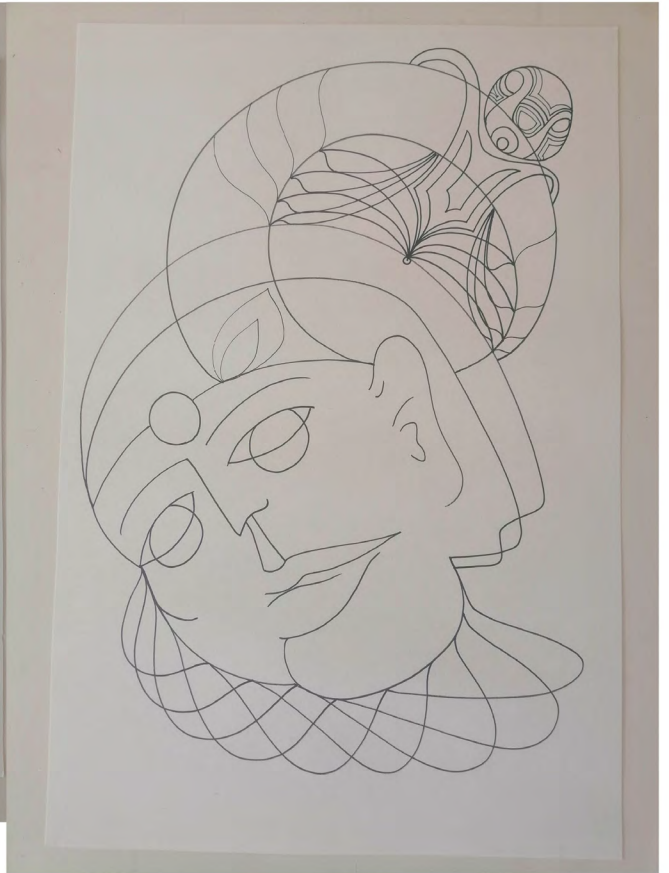
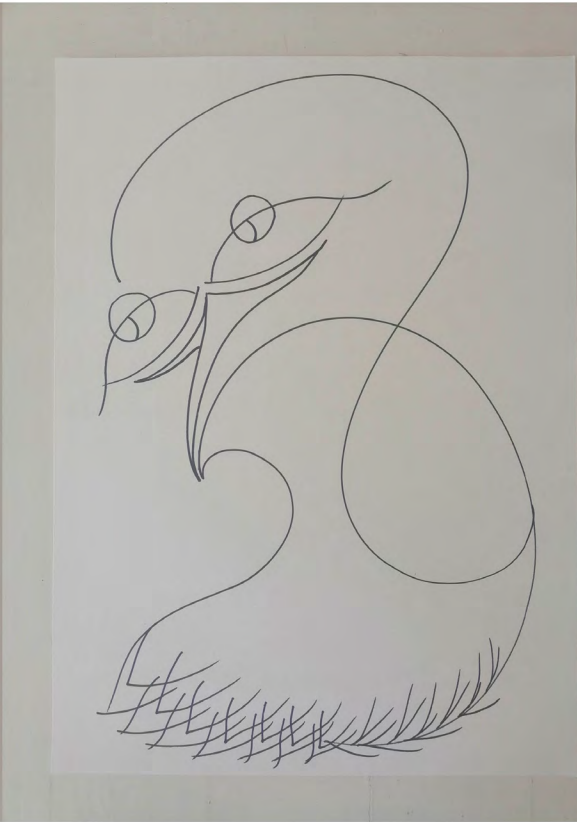
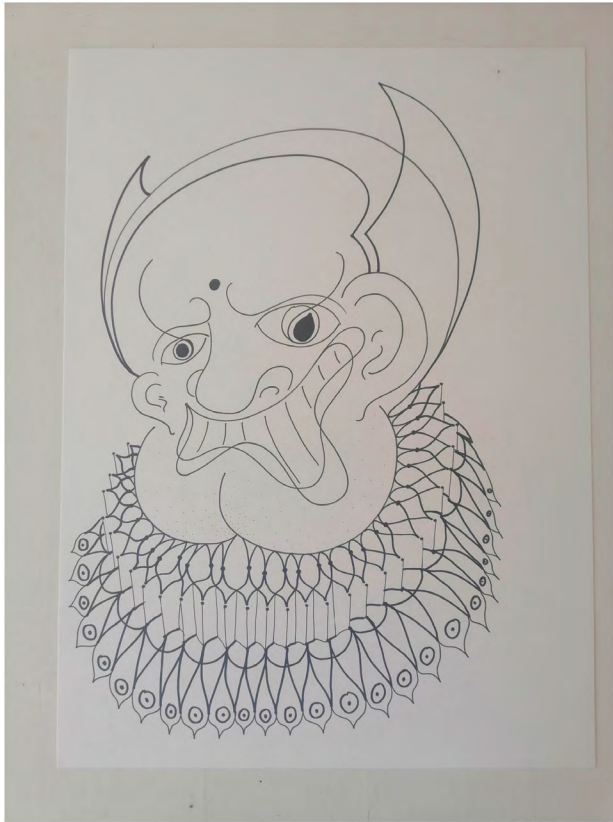
jeg følte at farger tok vekk fra de umiddelbare manifestasjonen av bevegelse som streken ga. så jeg sluttet med det.

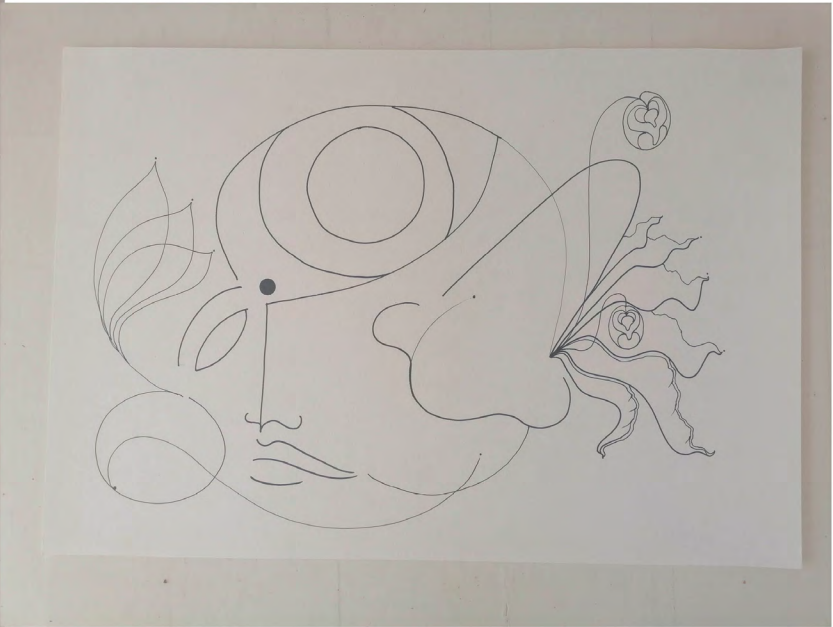
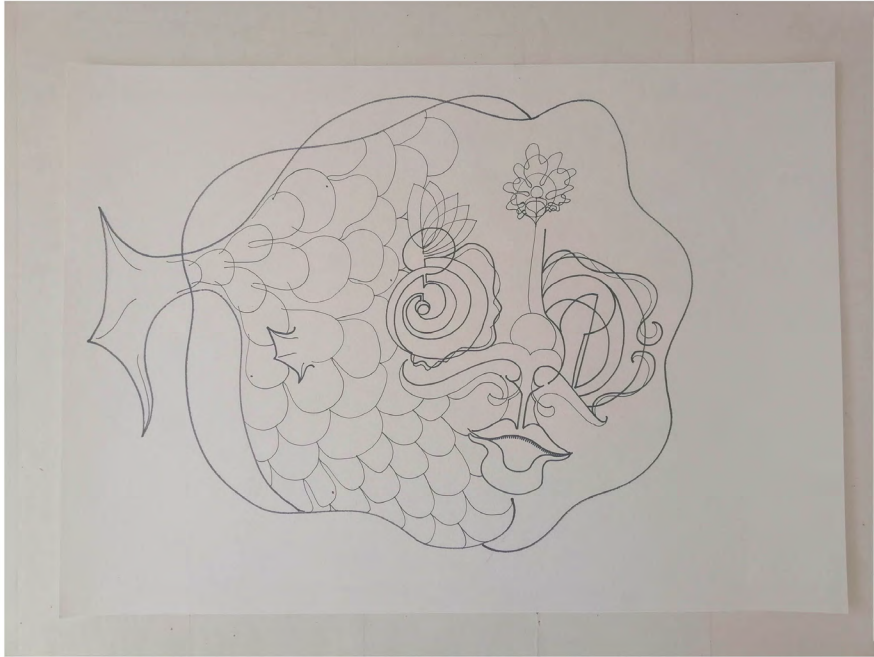

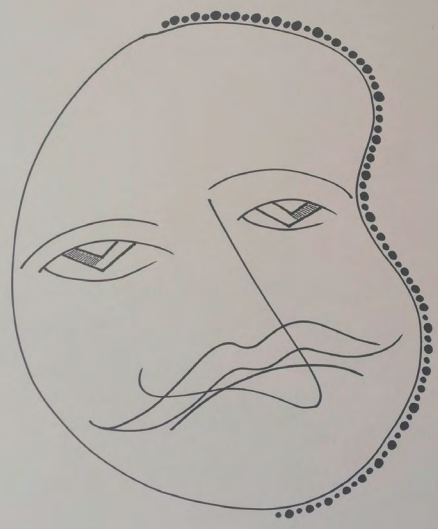

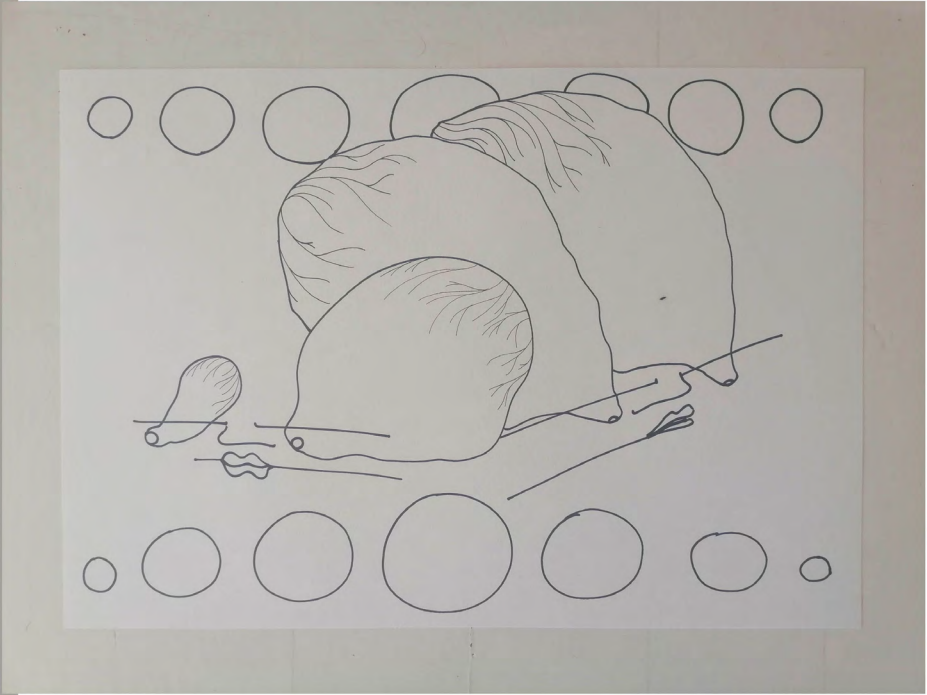
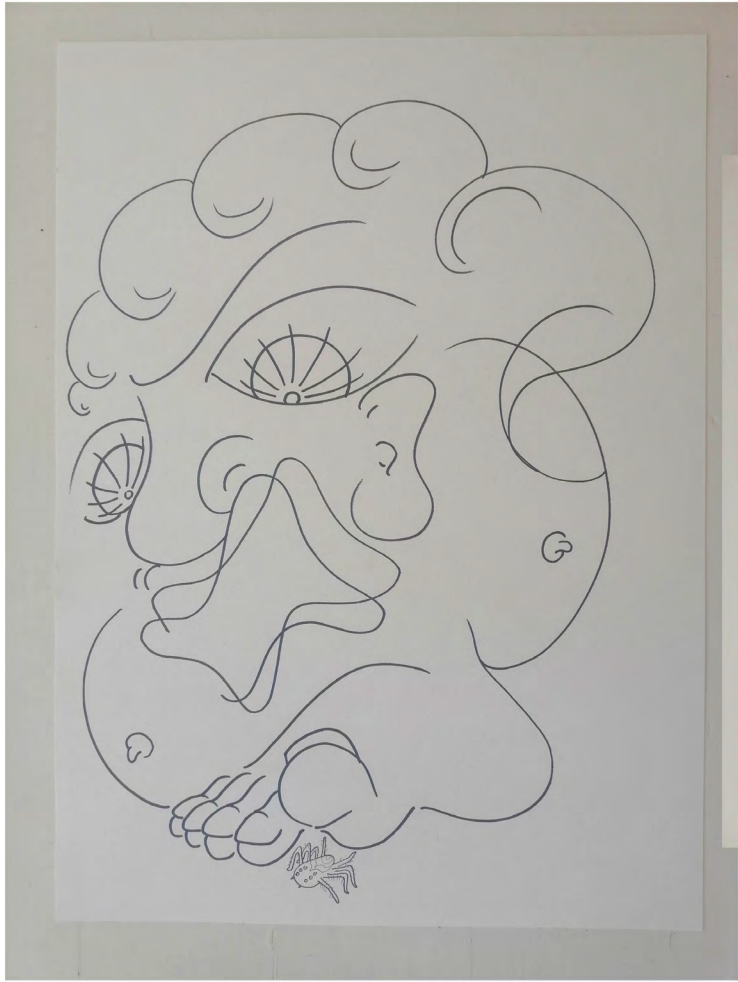

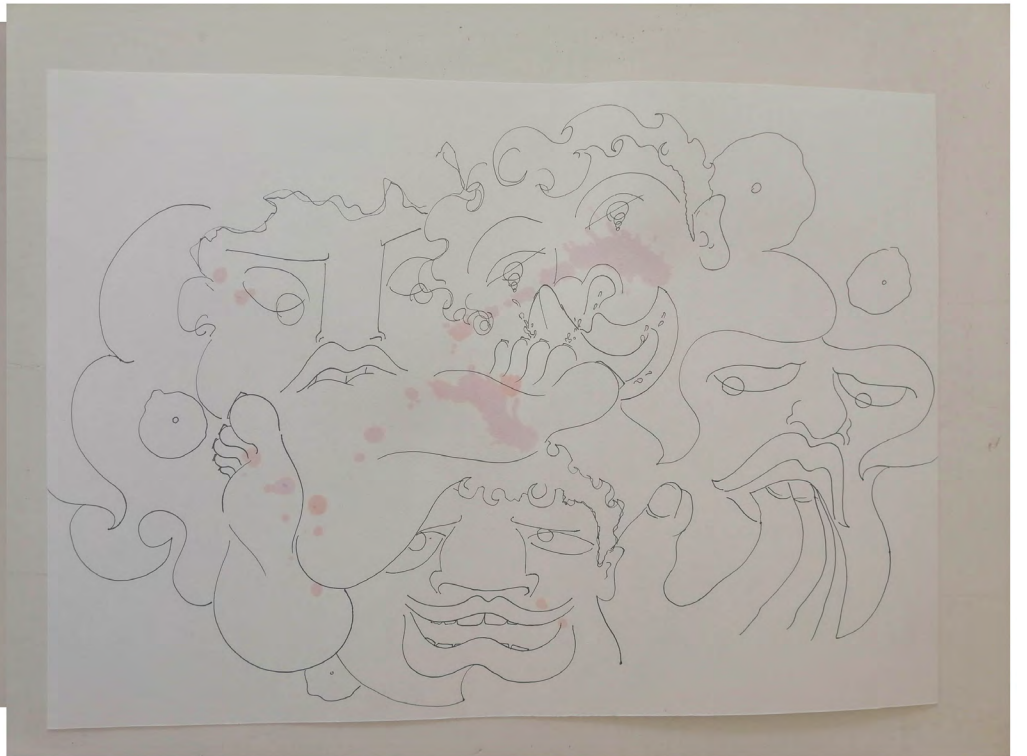

But Sometimes We Fall in Love

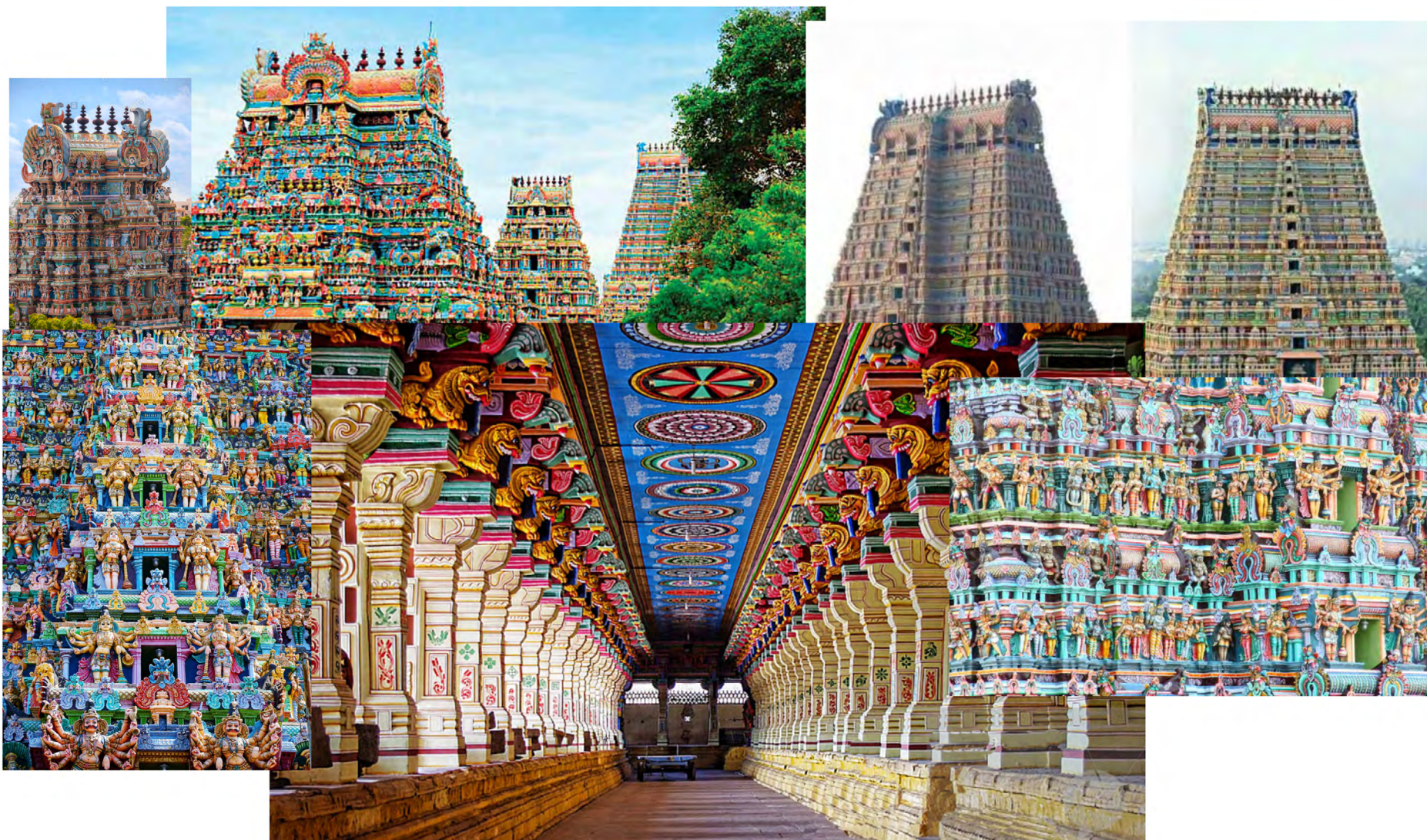

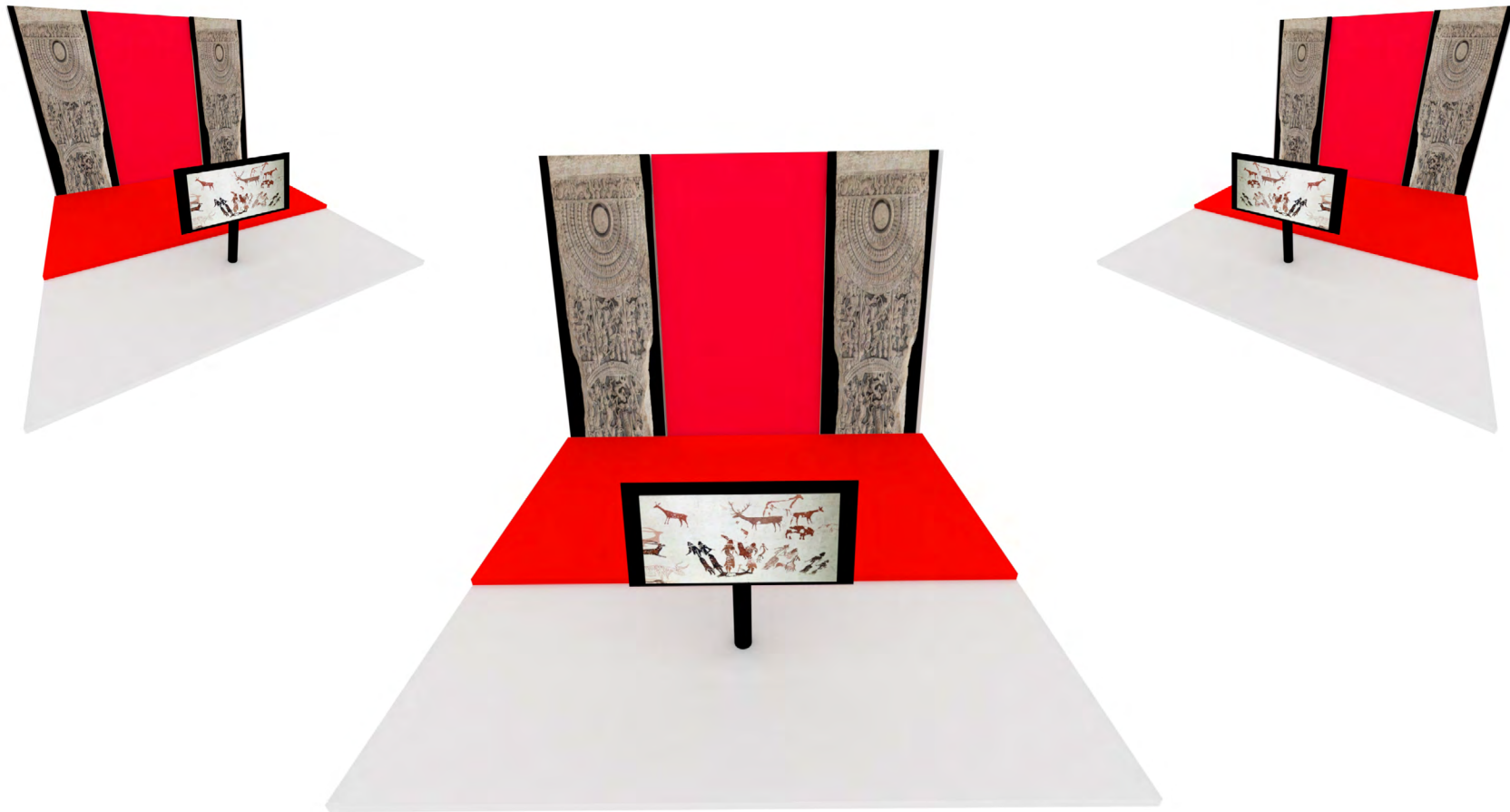

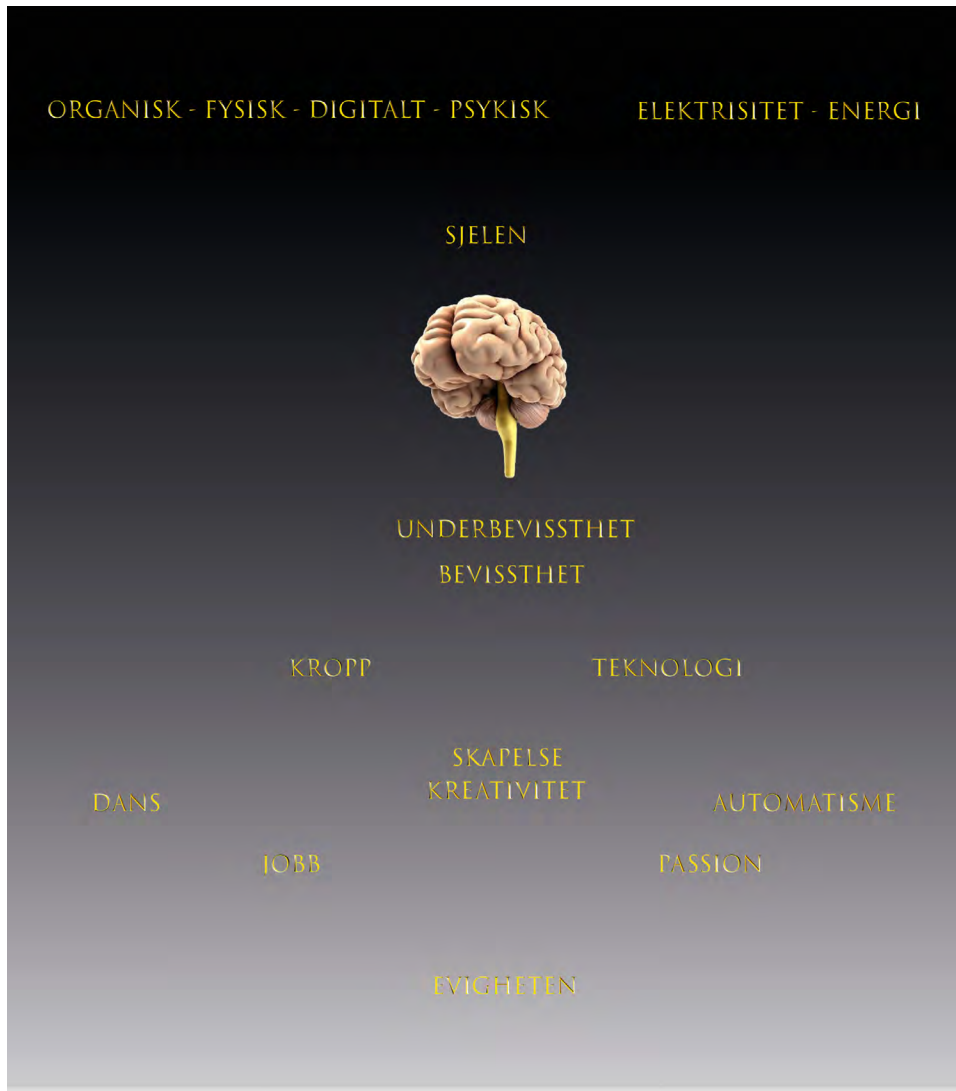
Inspirert av Dravidisk tempel arkitektur og da spesifikt Gopuramen - som er et tårn som er ved inngangpartiet til templet. Gopuramen har en hel rekke statuer og narrativer som skjer individuelt, men samlet utgjør de ei gopuram. Det er ei interessant visuell fenomen som har fascinert meg lenge. Til min master presentasjon ønsket jeg å emulere denne gopuram aspektet ved et maksimalistisk uttrykk som presentere flere narrasjoner som ei inngangsparti til min personlige utforskning av automatisme.

så jeg tenkte at hele veggen + evt. golv kunne (det røde) kunne fylles med tegninger - sortert etter ei slags narrasjon jeg ville komme frem til = kanskje basert på uttrykk, kronologi , følelse eller lignende.

her ønsket jeg å vise en film som supplerte opplevelsen til betrakteren som kunne utforske alle tegningene. filmen skulle forklare automatisme som et fenomen. inntil tenkt ut som ei rekke intervjuer, men etter korona ble det til ei visuell dikt.

Det visuelle diktet ble da tilslutt et eget verk som er et resultat av master-researchen.
det visuelle diktet er tematisk plassert innenfor disse kategorier

Det visuelle diktet inneholder 3 stemmer.

1/3 som da er min stemme som er gjort til en blanding av en kvinne og en mann (for å referere til at kjønn og hva en er født inn i ikke egentlig betyr noe i forhold til evigheten) som funderer over teknologi og automatisme - underbevisstheten i forhold til teknologi som kan ta opp og oppfatte bevisste tanker. / samt verdien til kunsten og kunstneren i forhold til evigheten.

2/3 datagenerert stemme som snakker om hvordan kunsten selv ønsker å eksistere og at som kunstner er du nesten som ei vessel for kunsten. Dette er et sitat fra veteran kunstner Antony Gormley som er svært inspirert av buddhistisk lære og som har ei meget spesielt kunstnerskap hvor han har utforsket kropp og sinn som hovedelement.

3/3ei datagenerert stemme som skildrer et sted som jeg oppfatter som evigheten. Evigheten er da det stedet jeg føler kreativitet kommer fra. Denne skildringen er tatt fra et dikt av RUMI

ei ikke ferdig utkast kan sees her <https://www.youtube.com/watch?v=WK-8LB29hOU>

Vennligst bær med at audio ikke er masteret og fikset ennå, dette kommer jeg til å fikse i morgen den 25, samt 26.

Takk for meg.